A. 1829. N°. 24.

ARNHEMSCHE COURANT.

Dingsdag den 24 Februarij.

FRANKFORT, den 20sten Februarij.

Als eene merkwaardige gebeurtenis in de letterkundige wereld wordt vermeld, dat eerlang «gedichten van Koning *Lodewijk* van Beijeren» in het licht zullen komen.

— Volgens brieven uit Napels, zouden de gezanten van Frankrijk en Engeland waarschijnlijk binnen kort naar Konstantinopel terugkeeren.

— Brieven van de Servische grenzen melden, dat te Belgrado het gerucht liep, dat de divan de voorstellen der drie mogendheden ten aanzien van Griekenland aangenomen, maar daarentegen de uitwisseling der krijgsgevangenen met Rusland van de hand gewezen had.

LONDEN, den 20sten Februarij.

In het Huis der Lords heeft gisteren Zijne Koninklijke Hoogheid de hertog van *Cumberland* zich omtrent de katholijke questie verklaard en gezegd, dat het hem toescheen als of de vraag was, of Engeland een protestantsch of een katholijk land zou worden; daar hij het voor zeker hield, dat, zoo slechts een roomsch-katholijke zitting in het parlement verkreeg, dit zou ophouden een protestantsch parlement te zijn. Hij zou dus nooit toestemmen, dat aan katholijken regt van zitting in het parlement gegeven werd, noch dat iemand van die geloofsbelijdenis tot minister, lord luitenant van Ierland, of tot eenigen anderen post zou geraken, waardoor hem de magt gegeven zou worden om de bestaande Kerk te benadeelen. Zijne Koninklijke Hoogh. de hertog van *Sussex* heeft daar en tegen ten voordeele der emancipatie gesproken.

De bill, die door het Huis der Gemeenten aangenomen is tot afschaffing der katholijke maatschappij, is in het Huis der Lords gisteren avond ten tweede maal gelezen.

PARYS, den 19den Februarij.

Z. H. Paus *Leo XII* is den 10den dezer, 's morgens te 9 ure, na eene ziekte van weinige dagen, overleden. *Hanibal della Genga*, zoo was zijn doop- en familienaam, was den 2den Augustus 1760, op het kasteel de la Genga, tusschen het hertogdom Urbin en de Mark van Ancona, geboren. In vroegeren tijd was hij nuntius van Paus *Pius VII*. bij den Koning van Beijeren en de kleine Duitsche staten. In 1807 ging hij naar Frankrijk om de zaken van het Duitsche concordaat, en vervolgens begaf hij zich naar Rome, hetwelk hij later moest verlaten, even als de overige prelaten en kardinalen, die niet in de aan den Paus verblevene staten geboren waren. Bij den troonsherstelling in Frankrijk, werd hij van wege den heiligen vader afgezonden, om Z. M. *Lodewijk XVIII*. te Parijs te verwelkomen. Naar Rome teruggekeerd zijnde, werd hij den 8sten Maart 1816 tot kardinaal benoemd. Niet lang daarna benoemde hem *Pius* tot zijnen vicaris-generaal, en na diens dood, werd hij tot deszelfs opvolger verkozen, namelijk den 28sten September 1823, terwijl hij den 5den October daaraanvolgende werd gekroond.

De *Moniteur* zegt van hem het volgende: « Het verlies van eenen zoo verlichten, godvruchtigen en gematigden Paus is eene wezenlijke ramp voor het christendom. Frankrijk moet, nog meer dan eenige andere katholijke staat, het vroegtijdig verscheiden van *Leo XII*. betreuren, die hetzelve bijzondere genegenheid toedroeg, gelijk hij een billijk en volkomen vertrouwen in de deugden en godsdienstigheid van zijnen Koning stelde; zijne hooge wijsheid verspreidde over alle zaken eenen geest van inschikkelijkheid en vrede; hij sloeg acht op tijden en omstandigheden, en heeft in de beide werelddeelen de eenheid weten te bewaren, terwijl hij met onvermoeide zorg in de regering der kerk werkzaam was en met ijver en standvastigheid in hare behoeften voorzag.»

De *Constitutionnel* zegt het volgende: « De dood van den Paus zal misschien de hoop der congregatie verlevendigen. De wijsheid, waarmede dit opperhoofd der kerk de ordonnantien over de geestelijke scholen beoordeeld heeft, was eene groote teleurstelling voor onze Jezuiten. Zoo zij het geluk hadden, hem thans door een hunner aanhangers te doen vervangen, zouden zij nog weder van hunnen val kunnen opstaan. — Een der eerste gevolgen van het overlijden van den Paus zal waarschijnlijk zijn, dat de heer *de Chateaubriand* zijn verblijf te Rome zal verlengen. Hij zal er groote eer mede inleggen, wanneer hij de kuiperijen van het jezuitisme weet te verijdelen, te meer daar hij weinig hulp van de Fransche kardinalen schijnt te mogen verwachten, vooral, indien zij verdeeld zijn, gelijk men verzekert, dat op het laatste conclave het geval is geweest. — De heer *Clermont Tonnerre* zal misschien wegens zijnen ouderdom en zwakke gezondheid niet naar Rome kunnen gaan. In dat geval zal Frankrijk op het conclave alleen door de kardinaals *Fesch*, *de la Fare*, *de Latil* en *d'Isoard* vertegenwoordigd worden.»

— De regering heeft de vaders-kapucijnen, die zich te Marseille gevestigd hadden, bij vernieuwing doen aanschrijven om die stad te verlaten. De vader gardiaan keert terug naar Rome, van waar hij gekomen was. De Spanjaarden en Italianen gaan naar Nice.

— Volgens berigten uit Lissabon van den 4den dezer, hebben de ministers van don *Miguel* hun ontslag gevraagd. — Uit de staten der gevangenissen is gebleken, dat er thans in Portugal een en twintig duizend menschen gevangen zitten.

Van den 20sten Februarij.

De heer *Salverte* heeft, in de zitting van de kamer der afgevaardigden van gisteren, voorgesteld om de aanklagte tegen de vorige ministers af te doen; doch de meerderheid toonde zich daartoe niet genegen, en de heer *Labbeij de Pompières* heeft daarop zijne aanklagte ingetrokken, om die naderhand weder voor te dragen.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van Vrijdag den 20sten Februarij.

De voorzitter berigt, dat hij een groot aantal verzoekschriften over de afschaffing van het gemaal, het openbaar onderwijs, de herstelling van de jurij, de vrijheid van drukpers, de amnestie der veroordeelden ingevolge de besluiten van 1815, ontvangen heeft. Zij zijn van ingezetenen van Brussel, Eindhoven, Boxmeer, Rotterdam, Hamme, Dixmuiden, Tilburg, Waterloo, Verviers enz. Zij worden met nog eenige andere verzoekschriften naar de commissie tot de petitien verzonden.

Deze commissie doet verslag op eenige verzoekschriften, als: 1.) van eenige ingezetenen van Doornik, die de afschaffing der belasting op het gemaal verlangen. Hetzelve zal ter griffie nedergelegd worden. Hetzelfde request behelst mede een verzoek omtrent het concordaat. Daarover zal nader rapport gedaan worden. 2.) Van eenige ingezetenen van Namen, die zich beklagen over schade, die zij door de werken ter bevaarbaarmaking van de Sambre lijden. Hetzelve wordt ter zijde gelegd. 3.) Van azijnmakers van Ostende en Bevervijk. De eersten verlangen dat de belasting op de azijn niet verhoogd worde, de andere, dat de wijnazijn hooger dan de bierazijn belast worde. Deze verzoekschriften zullen ter griffie nedergelegd worden.

De vergadering scheidt tot Maandag te 11 ure.

BRUSSEL, den 20sten Februarij.

Z. M. heeft het volgende besluit genomen:

(Uit het Fransch vertaald.)

Wij WILLEM enz.

Herzien het rapport van Onzen minister van binnenlandsche zaken, van den 30sten Januarij ll. lett. A, betrekkelijk de thans bestaande verordeningen op het openbaar onderwijs en de reeds genomene maatregelen, ten einde een volledig stelsel ten aanzien van dit gewigtig stuk voor te bereiden;

Overwegende, dat Wij, wat het lager onderwijs betreft, bepalingen hebben doen opmaken, met welker onderzoek de raad van state zich thans onledig houdt, en dat, wat het hooger onderwijs betreft, het verslag der bij Ons besluit van den 15den April N°. 100, benoemde commissie wordt te gemoet gezien;

Willende mede zoodanige beschikkingen nemen ten aanzien der deelen van het openbaar onderwijs, die regtstreeks noch tot het lager, noch tot het hooger onderwijs betrekking hebben, en gevolgelijk omtrent hetgeen het middelbaar onderwijs in deszelfs geheele uitgestrektheid uitmaakt, opdat er, na eene volledige voorlichting omtrent de onderscheidene takken van het nationale onderwijs, wettelijke bepalingen zouden kunnen gemaakt worden, om dezelve op vaste grondslagen te vestigen;

Op de voordragt van Onzen minister van binnenlandsche zaken, van den 16den dezer lett. C;

Hebben besloten en besluiten:

Art. 1. Er zal te Brussel eene commissie opgerigt worden, ten einde de thans bestaande bepalingen op het middelbaar onderwijs in deszelfs geheele uitgestrektheid, en inzonderheid die van Onze besluiten van den 14den Junij 1825 (staatsblad N°. 55) en van den 14den Augustus 1825 (staatsblad N°. 64) te herzien, en te onderzoeken voor welke veranderingen of wijzigingen zij vatbaar zijn.

Zij zal Ons vervolgens daaromtrent dienen van consideratien en advijs.

2. Tot leden dezer commissie worden benoemd de heeren: hertog *van Ursel*, voorzitter, *C. le Hon*, lid van de 2de Kamer der Staten-Generaal, *L. G. Luzac*, lid van de 2de Kamer der Staten-Generaal, *M. G. Metelerkamp*, lid van den raad van state, *W. F. L. baron Rengers*, lid van de 2de Kamer der Staten-Generaal, *J. H. van Reenen*, lid van de 2de Kamer der Staten-Generaal, *F. J. M. H. baron de Secus*, lid van de 2de Kamer der Staten-Generaal, *J. van Toers*, lid van den raad van state, *A. L. Dugniolle*, referendaris bij het ministerie van binnenlandsche zaken, secretaris.

3. De commissie zal onverwijld door Onzen minister van binnenlandsche zaken uitgenoodigd worden, hare werkzaamheden te beginnen op zoodanigen dag als door hem met den president der voorn. commissie zal bepaald worden.

Zij zal Ons haar rapport onmiddelijk doen toekomen.

4. Zoodra deze commissie haar werk zal volbragt hebben, zal hetzelve met dat der commissie voor het hooger onderwijs en het advijs van den raad van state, omtrent het ontwerp van reglement op het lager onderwijs, in handen eener nieuwe commissie gesteld worden, tot welker zamenstelling Onze minister Ons eene voordragt zal doen, en welke ten doel zal hebben, om, zoodra mogelijk, uit de drie onderscheidene rapporten, een ontwerp van wet ter organisatie van het openbaar onderwijs, alsmede de voornaamste bepalingen der reglementen ter uitvoering dezer wet, op te stellen.

Onze minister van binnenlandsche zaken is met de uitvoering dezes belast.

Gegeven te Brussel den 19den Februarij 1829.

— Men meldt uit Maastricht, dat de heer *Weustenraad*, schrijver van den *Eclaireur*, bij vonnis der correctionnele regtbank dier stad, is vrijgesproken van de beschuldiging van laster tegen Zijne Excell. den minister van justitie.

DORDRECHT, den 20sten Februarij.

Het ijs is heden morgen met de eb aan de blaauwpoort af- en naar beneden opgebroken, maar nog niet verder dan de Krab doorgedreven. Hierdoor heeft men nu open rivier van het veer naar Zwijndrecht tot bij Meerdervoort. Naar boven blijft het ijs voor deze stad, even als in de Noord, nog hangen, maar men heeft aan alle veeren sleuven voor de overvaart, en het ijs is zoodanig uitgesleten, dat elke poging, om buiten die sleuven met schietschouwen over het ijs te komen, door het gestadig doorvallen, mislukt. Het ijs in den mond van de Lek is mede opgebroken, en naar den kant van Rotterdam doorgedreven. Men schijnt te mogen verwachten, dat in den aanstaanden nacht of morgen het ijs geheel en al uit onze ommestreken opbreken en naar zee doordrijven zal.

ARNHEM, den 22sten Februarij.

Volgens berigten uit Dusseldorp van den 19den dezer, had men daar des voormiddags seinschoten gehoord, om het afdrijven van het ijs van St. Goar aan te kondigen. Den 16den was het ijs in de rivier de Mein bij een' lagen waterstand nog vast tot Wurzburg toe. Gisteren was het water te Emmerik langzaam vallende, en de staat van het ijs van Wezel of nog dezelfde. Het water was hoog aan de peilschaal 3 el 7 duim. In de Waal is gisteren namiddag en avond het ijs bij Nijmegen en verder naar beneden afgedreven. Te Pannerden, en Hulhuizen, was het heden morgen nog vast. Gisteren namiddag is er, ook eenige beweging in het ijs voor deze stad geweest, en heden middag is een gedeelte van hetzelve afgedreven. Even boven het veer en verder naar beneden heeft men thans blank water.

Van den 23sten Februarij.

Gisteren morgen is het ijs bij Wezel in beweging geraakt, doch 's namiddags was het bij Bilich weder vast gaan zitten. Heden nacht te 12 ure teekende het water te Emmerik aan de peilschaal 2 el 96 duim.

Heden voordemiddag omstreeks 11 uur is het ijs boven deze stad mede in beweging geraakt en afgedreven.

Het ijs in de rivier vervolgens algemeen in beweging geraakt, en op dit oogenblik ('s middags 12½ uur) is de rijn bedekt met ijs en het water sterk wassende.

Mengelwerk.

STATEN-GENERAAL.

(*Tweede Kamer.*)

Twee en twintig (zegge 22) wetten ter wijziging en verbetering van de reeds aangenomene wetboeken zijn door het gouvernement aangeboden. Een bewijs, dat zij het nog zoo kwalijk niet gezien hadden, die met ons geroepen hebben, dat die wetboeken er ganschelijk niet zoo uitzien als wij hadden moeten wenschen, en, na den langen tijd, dien er op die eijeren gebroeid is, schenen te mogen verwachten. Men schijnt te kennen gegeven te hebben, dat deze twee en twintig nog door andere zullen gevolgd worden, en dus niet meer zijn dan eene *voorhoede* van het leger, dat staat op te breken of reeds in aantogt is. Zoo veel te beter: want dan zal men, gaande weg, van zelf komen tot die algemeene herziening, op welke sommige leden der Kamer aandringen en van welke anderen niet willen hooren, onder anderen, voor reden gevende, dat er alzoo nog aan geen einde van zaken te denken zoude zijn. Zeker is het treurig, dat een werk van dezen aard, na zoo lang onder handen geweest te zijn, nu nog zoo gebrekkig wordt bevonden; maar het is toch, dunkt ons, zoo klaar als het daglicht, dat het hier te doen moet zijn, niet maar om *wetten*, maar om *goede* wetten, en dat, zoo lang men in de onderhavige nog gebreken vindt en onbestaanbaarheden en strijdigheden en verwarring van beginselen en onnaauwkeurigheid van uitdrukking — en wat niet al? — er dan niet moet gehaast en vooral niet moet geroepen worden, dat zij « al genoeg gerevideerd zijn.» Want dit laatste is dan zeker niet waar, daar het doel der revisie is, de flaters weg te nemen, en er alzoo zoo lang moet gerevideerd worden als zich nog flaters voordoen. Wat zal anders het gevolg zijn, als de gebrekkige wet eens ingevoerd is en nu meer kwaad dan goed doet? Zal men dan de klagten kunnen smoren met te *zeggen*: « ja, wij hebben toch goed gerevideerd, of zal men dan het ongemak kunnen herstellen, met te zeggen: zelfs in *Zweden* (!) wordt echter ons wetboek geprezen!» Of zou men zich dan met zulk een gezegde belagchelijk maken? Wij gelooven wel, dat zij, die nu al zoo vele jaren artikelen hebben zitten maken, een werk zeker zoo droog als gort, verlangen, dat de zaak eindelijk haar beslag krijge; maar dat verlangen, hoe natuurlijk ook, mag hier de wet niet geven: het moet wijken voor hooger belang, en het zoude eene groote mate van ligtzinnigheid verraden, hierover anders te denken. Lof hebben dus bij ons die vertegenwoordigers, die hier aandringen op hetgene van onvermijdelijke en hoogstgebiedende noodzakelijkheid is en wij hopen, dat zij zullen voortgaan hunne stemmen nadrukkelijk te verheffen, al kwetst dit ook de eigenliefde der redactie, die waarlijk wel correctie en inteugeling noodig heeft, als zij zich daardoor gevleid kan gevoelen, dat men haar *gebrekkig* werk in ZWEDEN prijst.»

UITTREKSEL UIT DE ADVERSARIA VAN *U.*

Engelsche staatkunde. — Uitgeweken Portugeezen. — Terceira. Alle uitweiding is hier onnoodig; ieder die deze drie voor oogen heeft, is in staat zich een denkbeeld te vormen van het Engelsche kabinet, dat, terwijl edele Britten, ter verspreiding van het christendom, en ter veredeling hunner natuurgenooten, alles ten beste hebben, zich niet schaamt den stelregel van LOYOLA, — *het doel heiligt de middelen*, — openlijk te belijden, en, om deszelfs oogmerken te bereiken, met de heiligste regten spot. — Wanneer zal de voor de menschheid zoo wenschelijke morgen aanbreken, dat de kabinetten zullen inzien, dat, hetgeen den individuelen mensch verachtelijk maakt, ook hen in de oogen van alle weldenkenden onteert? Wanneer zullen de voorschriften des bijbels de grondregelen worden, naar welke zij hunne handelingen inrigten, wanneer vrede en menschenheil het eenig doel der staatkunde zijn? Wanneer? . . . . . .

Verschillende wijze van zien. In de meeste staten wordt de uitvoer van dat geen, wat het land oplevert, aangemoedigd; Don MIGUEL beschouwt het daarentegen als eene afschuwelijke misdaad, om paarden en muilezels naar buitenslands te vervoeren; eene misdaad, waardig om 10 jaren vestingstraf op de kust van *Afrika* te ondergaan. — Of er vrees voor gebrek aan paarden in *Portugal* is, weten wij niet; maar zeker is het, dat het overvloeit van EZELS.

Verzoekschriften. In den *Bijenkorf* No. 12 lezen wij, dat er zoodanig een in *'s Hage* in omloop is, *ten voordeele van de vrijheid der drukpers*, en van die *van het onderwijs*, hetgeen met een groot aantal onderteekeningen is BEDEKT. De Edel Mogenden zullen waarschijnlijk van dit *bedekte* stuk niet veel kunnen lezen; maar tot hun troost zij het gezegd, dat zij er niet veel aan verliezen. Er is bij dat No. 12 aan ieder geabonneerde een gedrukt exemplaar toegezonden, en daaruit blijkt, zoo uit de zinvoeging als uit de taal en den stijl, dat het van uitheemschen oorsprong is. Welk Nederlander drukt zich b. v. aldus uit: « *Waarom* « *zouden wij instaan op punten, welke Uwe Edel Mogenden reeds op* « *eene gevoelige wijze bewezen hebben?* »

En uit dit monument van anti-nationaliteit wil men dan, in gezegd nommer, afleiden, *dat er in Nederland geene Hollanders en Brabanders meer bestaan: dat men er alleen Nederlanders vindt.* Wanneer er eene ware conclusie uit zoude moeten opgemaakt worden, dan zoude het helaas deze zijn: dat men eenige goede Hagenaars zoo verre heeft weten te brengen, dat zij, even als vele Zuid-Nederlanders, de Franschen willen naäpen, en dat zij even als vele zwakke en weinig doorzigtige Brabanders, zich door eenige raddraaijers laten besturen, die (even als de man uit het jan-klaassen-spel zijne poppen) hen alles laten zeggen en doen, wat zij hun in den mond leggen of voorschrijven.

(Zie wijders het berigt uit 's Gravenhage, in de Arnh. Cour. van Donderdag den 19den Februarij.)

DE LAATSTE GEWAARWORDINGEN VAN EENEN TER DOOD VEROORDEELDEN.

Een Amerikaansch dagblad beschrijft de jongste gemoedsbewegingen van eenen tot de doodstraf gedoemden misdadiger, die in *Engeland* gehangen en vervolgens in het leven terug geroepen was geworden. De schrijver van het artikel had zich aan vervalsching van geschriften schuldig gemaakt, en zich hierdoor het doodvonnis berokkend. Hij verhaalt de bijzonderheden van zijne gevangenneming; zijne hechtenis in *New-Gate* en het vonnis, door de assises van *Old-Baily* in 1829 tegen hem gewezen. Hier begint de ontwikkeling van al wat er sedert het oogenblik, toen zijn vonnis hem werd voorgelezen, tot op de uitvoering daarvan, in zijn gemoed omging. De trapsgewijze verdooving van elk zedelijk gevoel; de wijze hoe zijne zinnelijke gewaarwordingen meer bepaald en duidelijk werden, naar mate de vermogens van zijnen geest verflaauwden; de schier volstrekte onmogelijkheid om zijne ziel tot godsdienstige denkbeelden te verheffen, — dit alles wordt op eene treffende en verrassende wijze door hem geschilderd. De schrijvers, die zich onlangs met het onderzoek bezig hielden, of de doodstraf al dan niet moest afgeschaft worden, hebben eene menigte daadzaken aangevoerd uit regtsgeleerde tijdschriften, als bij voorbeeld de *Gazette* en den *Courrier des Tribunaux*, om te bewijzen, dat deze straf in geenen deele beantwoordt aan het doel, dat men daarvan verwacht, te weten het vermijden of te keer gaan van het plegen der misdaad. Men ziet, inderdaad, ook de meeste misdadigers met zulk eene koele gevoelloosheid het schavot beklimmen, dat men duidelijk bemerkt hoe weinig vrees het hun inboezemt, en dat allen die hun gelijken daarvoor even zoo weinig beducht zouden zijn. Wanneer men echter bedenkt, dat er, onder de misdadigers, die met berouw en gelatenheid schijnen te sterven, velen zijn, die van het oogenblik af, waarop hun het vonnis wordt voorgelezen, niet als veel beter dan redelooze dieren te beschouwen, en volstrekt onbekwaam zijn tot die gemoedsstemming, welke het christendom tot verzoening met God voorschrijft, dan kan het niet wel anders, of men moet de schrikkelijke straf des doods veel schrikkelijker vinden dan zij op zich zelve is.

Nadat de schrijver zijne laatste bijeenkomst met ELIZABETH CHARRY (een jong meisje, aan hetwelk hij door innige vriendschap en liefde gehecht was) beschreven heeft, gaat hij aldus voort:

Sedert vier en twintig uren had ik niets gegeten. Er stonden op mijne bank spijzen, welke een vroom man, die mij nu en dan kwam bezoeken, mij van zijne eigene tafel gezonden had. Ik konde daarvan echter niets nuttigen, en wanneer ik ze aanschouwde kwamen er allerlei zonderlinge gedachten in mij op. Het waren keurige spijzen (niet zoodanige als men gewoonlijk aan gevangenen uitreikt) en men had ze mij gezonden *omdat ik morgen sterven moest!* Daarbij kwamen mij de dieren van het veld in de gedachte, welke men vetmest om ze te slagten. Ik gevoelde zeer wel, dat mijne gedachten geenszins zoo waren, als zij voor zulk een tijdstip behoorden te zijn; ik meende, dat mijn hoofd gekrenkt was. Eene soort van dof gegons, niet ongelijk aan het geluid der bijen, klonk mij in de ooren, zonder dat ik mij daarvan ontslaan konde, en hoewel de nacht stikdonker was, zag ik aanhoudend lichtgevende vonken voor mijne oogen voorbij gaan, en ik konde mij niets herinneren. Ik deed pogingen om mijne gebeden op te zeggen, doch ik konde mij slechts hier of daar een enkel woord daarvan te binnen brengen, en het kwam mij voor als of deze woorden, zoo als ik die uitsprak, even zoo vele godslasteringen waren. Ik weet niet meer welke woorden dit waren; ik kan mij zelven geene rekenschap geven van hetgeen ik destijds sprak of dacht. Maar eensklaps kwam het mij voor, als of al deze vrees ijdel en overtollig was, en dat ik niet hier behoefde te blijven om den dood af te wachten. Plotseling sprong ik op, snelde naar de tralies van mijn venster, en trok daaraan met zulk eene geweldige inspanning van kracht, dat ik die werkelijk krom boog. Op dit oogenblik gevoelde ik mij zoo sterk als een' leeuw. Nu ging ik overal het slot van mijne deur betasten, en wilde met mijne schouders de deur uit hare hengsels dringen; ook tastte ik rondom de wanden tot in de kleinste hoeken van mijne gevangenis, ofschoon ik, indien ik bij mijne zinnen ware geweest, zeer wel zoude geweten hebben, dat de muren uit massive steenen van meer dan drie voet dikte bestonden, en dat, al had ik het vermogen bezeten om door het oog eener naald te kruipen, voor mij de vlugt van hier onmo-

gelijk was. Midden onder deze inspanningen of liever overspanningen mijner krachten, overviel mij eensklaps eene volstrekte magteloosheid, als of ik vergif had ingenomen, en ik was naauwelijks in staat om al wankelend mijne legerstede te bereiken. Ik viel er op neder en geloof, dat ik toen bezwijmd ben. Dit moet echter niet lang geduurd hebben, want ik herinner mij, dat mijn hoofd suisde, en dat alles, wat mij omringde, met het geheele vertrek om mij heen geslingerd scheen te worden. Vervolgens droomde ik, dat het middernacht was, dat ELIZABETH bij mij was terug gekomen, gelijk zij mij beloofd had, maar dat men haar niet had willen binnenlaten. Het kwam mij toen voor als of er digte sneeuw viel, als of de straten daarmede, als met wit lijnwaad, bedekt waren, en als of ELIZABETH dood op de sneeuw lag. Zij lag daar in de duisternis van den nacht en wel digt voor de deur van het gevangenhuis. Toen ik weder bij mijne zinnen kwam, kon ik, ondanks alle pogingen, niet adem halen. Na eene of twee minuten hoorde ik de klok van de kerk tien ure slaan, en besefte nu eerst dat ik gedroomd had.

De geestelijke van de gevangenis trad nu binnen, schoon ik niet om zijne komst verzocht had. Hij vermaande mij ernstig, mij niet meer met de zorgen van deze wereld bezig te houden, maar mijne gedachten op de volgende rigten, en te trachten mijne ziel met den Hemel te verzoenen, opdat mijne zonden, hoe groot zij ook mogten zijn, mij vergeven mogten worden, wanneer ik daarvan opregt berouw gevoelde. Toen hij vertrokken was, bevond ik mij voor eenige oogenblikken meer bedaard en gelaten. Ik plaatste mij weder op het bed, en dwong mij zelven met ernst om over mijnen toestand na te denken en mij tot mijn noodlot voor te bereiden. Ik scherpte mij zelven in, dat er voor mij op deze wereld niets meer te hopen was, en dat ik, ten minste met waarde en als man ter dood moest gaan. Ik poogde nu mij alles te binnen te brengen, wat ik vernomen had van den dood, door middel van den strop; dat de angst slechts een oogenblik duurde, dat men weinig of geene smart daarbij gevoelde, dat het leven oogenblikkelijk was uitgebluscht. Van deze denkbeelden ging ik tot vele andere geheel vreemde gedachten over. Langzamerhand geraakte mijn geest wederom geheel in verwarring, en mijn verstand werd op nieuw verbijsterd. Ik hield mijne hand aan mijne keel en kneep die vast toe, om te weten welk eene gewaarwording het worgen veroorzaakte. Hierop bevoelde ik mijne armen aan de plaatsen, waar men den strik zoude vastbinden; ik voelde hoe men mij de handen op den rug bond; ik voelde hoe de strop, terwijl men dien vastknoopte, om mijnen hals schuurde. Hetgeen mij echter het meeste afgrijzen verwekte, was de witte muts, die over mijne oogen en mijn aangezigt getrokken zoude worden; al het overige zoude mij niet zoo verschrikkelijk zijn voorgekomen, indien ik dit laatste slechts had mogen ontgaan! In het midden van deze geestverbijstering gevoelde ik trapswijze eene algemeene verstijving. Op de verdooving, waarin ik mij bevond, volgde eene zekere stompheid, waardoor de zielesmart, die mij folterde, als 't ware gelenigd of opgeschort werd, ofschoon ik bij voortduring bleef denken. De kerkklok sloeg twaalf; ik hoorde den klokslag, maar onduidelijker dan gewoonlijk, en even als of het geluid bezwaarlijk door vele dikke muren tot mij komen moest, of als of het van eenen zeer grooten afstand kwam. Allengs ontwaarde ik de voorwerpen, die in mijn geheugen omzwierven, flaauwer en meer verward; zij verdwenen gedeeltelijk en eindelijk geheel en al; ik zonk in een' diepen slaap, die aanhield tot een uur vóór het uur, dat tot mijne teregtstelling bepaald was.

Het was des namiddags ten vier ure, toen ELIZABETH mij vaarwel zeide. Toen zij vertrokken was kwam het mij voor, dat ik nu alles verrigt had, wat mij in deze wereld nog te verrigten bleef. Inderdaad was de gedachte van te sterven mij thans niet onaangenaam, zelfs wenschte ik op staanden voet den geest te geven. Ik had mijne laatste en smartelijkste pligt in dit leven volbragt. Hoe meer de avondschemering viel, der te kouder en vochtiger werd mijne gevangenis; de avond was zeer donker en mistig; ik had noch vuur noch licht, ofschoon het in Januarij was; ik had geene lijfsbedekking om mij te verwarmen; mijne geestvermogens werden hoe langer hoe stomper; mijn hart was gedurig meer beklemd en bezweek voor de troostelooze ellende, waarvan het besef door alt, wat mij omringde, verlevendigd werd; langzamerhand echter (want het geen ik hier schrijve moet niets dan zuivere waarheid behelzen) begon de gedachte aan mijne ELIZABETH, en wat er van haar worden zoude, voor het besef van mijn eigenen toestand te wijken. Het was op dit oogenblik, ofschoon ik daarvan geene reden weet te geven, dat ik voor de allereerste maal het volkomen begrip kreeg van de doodstraffe, welke ik na eenige uren tijds ondergaan moest. Wanneer ik daarover wilde nadenken, vermeesterde mij eene onbeschrijfelijke angst en siddering, even als of mij nu eerst mijn doodvonnis werd aangekondigd, en als of ik nu voor de eerste maal wist, dat ik eerlang sterven moest.

Ik sliep tot een uur voor dat de executie zoude plaats hebben. Het was des morgens ten zeve ure, toen een slag tegen de deur van mijnen kerker mij uit den slaap wekte. Ik hoorde dit geraas als in eenen droom, eenige seconden voor dat ik geheel ontwaakte, en mijne eerste gewaarwording was niet anders, dan de onvergenoegdheid van eenen vermoeiden, die onverwacht in zijne rust gestoord wordt. Ik was afgemat en wilde nog slapen. Eene minuut daarna rammelden de sloten van de buitendeur mijner gevangenis; een stokbewaarder trad binnen, met eene kleine lamp in de hand, en vergezeld van den cipier en van eenen geestelijke. Ik rigtte mijn hoofd op, en eene rilling, als van een electrieken schok of van het indompelen in een ijskoud bad, liep mij door de leden. Een enkele blik was genoeg; mijn slaap was verdwenen, als of ik in het geheel niet gerust had, en nooit rust meer zoude genieten. Nu besefte ik volkomen in welken toestand ik mij bevond. « R . . ,» zeiden de cipier met eene zachte doch vaste stem, « het is uw tijd om op te staan.» De geestelijke heer vroeg mij, hoe ik den nacht had doorgebragt, en noodigde mij vriendelijk om mij met hem in het gebed te vereenigen. Ik verzamelde alle mijne krachten, en ging op den rand mijner legerstede zitten, tot mijn innig leedwezen klapperden mijne tanden en sidderen mijne knieën, als of ik een hevigen aanval van koorts had. Het was nog niet geheel dag geworden, en, vermits de deur der gevangenis open stond, kunde ik op de kleine geplaveide binnenplaats zien. De lucht was mistig en donker, en er viel een ligte, doch aanhoudende regen. « Het is over half acht, R . . ,» zeide de cipier. Op nieuw spande ik mijne krachten *in*, en verzocht dat men mij tot het laatste oogenblik alleen mogt laten. — Ik had nu nog dertig minuten te leven.

Ik wilde nog iets zeggen, toen de cipier zich gereed maakte om mijne gevangenis te verlaten; maar deze reis konde ik geen enkel woord uitbrengen; mijne tong scheen aan het gehemelte vast te kleven. Ik was geheel sprakeloos geworden. Tweemaal deed ik mijne uiterste pogingen, om te spreken, doch vergeefs. Ik kon geene sijllabe uitbrengen. Toen zij vertrokken waren, bleef ik op den rand van mijn bed zitten. Ik was verstijfd van koude, waarschijnlijk ten gevolge van den slaap, als ook door de mij ongewone buitenlucht, die in mijnen kerker gedrongen was; en ik kroop digt in een (als ik mij zoo mag uitdrukken) om, ware het mogelijk, mij te verwarmen. Ik had mijne armen over mijne borst gevouwen, boog het hoofd naar beneden en bleef aldus zitten, terwijl ik over het geheele ligchaam beefde. Het kwam mij voor, als of mijn ligchaam eene onverdragelijke last was, welke ik niet opheffen noch bewegen konde. Het werd gedurig lichter, zoo dat ik duidelijk de vochtige wanden mijner gevangenis zien kon. Het is zonderling, dat ik mij niet onthouden konde deze kleinigheden op te merken, ofschoon ik nog slechts eenige oogenblikken te leven had. Ik beschouwde de lamp, welke de kerkerknecht op den grond geplaatst had, en die met eene lange pit met eene door vochtigheid verstikte vlam melancholisch brandde. Ik beschouwde het raam van mijn ijzeren bed, en de ontzettend groote spijkers aan de deur mijner gevangenis. Ik zag op de muren, de woorden, welke door andere gevangenen daarop geschreven waren geworden. Ik voelde naar mijnen pols, die zoo zwak was, dat ik de slagen naauwelijks tellen kon. Het was mij, ondanks alle pogingen, onmogelijk mijne gedachten tot den dood te bepalen of mij voor te stellen hoe nabij ik aan het einde van mijn leven was. In deze gemoedsverwarring hoorde ik de kerkklok slaan, en dacht: « Heer! wees mij ongelukkige genadig!» Het was kwartier vóór acht ure; eindelijk sloeg de klok acht ure.

De reeds gemelde personen stonden weder bij mij, eer ik hen ontwaard had. Zij vonden mij nog op dezelfde plaats en in dezelfde houding als toen zij mij verlaten hadden.

Hetgeen ik nu nog te melden heb zal zeer kort kunnen zijn. Tot nu toe was mij het vermogen der herinnring duidelijk bijgebleven, doch verder niet. Ik weet mij echter nog zeer goed voor te stellen hoe ik den kerker verliet om in de groote zaal te gaan. Twee kleine gerimpelde mannen, in het zwart gekleed, ondersteunden mij. Ik weet, dat ik poogde op te staan, toen ik den cipier met deze lieden zag binnen komen, doch ik was daartoe niet in staat.

In de groote zaal bevonden zich reeds de beide ongelukkigen, die met mij moesten sterven. Men had hen de armen en de handen op den rug gebonden en zij lagen op eene bank, waar zij wachtten tot dat ik gereed zoude zijn. Een magere grijsaard met enkele witte haren las den eenen iets met luider stemme voor, en kwam vervolgens bij mij. Hij sprak mij aan; hij zeide (meen ik) « dat wij elkander omhelzen moesten.» — Ik verstond hem niet regt.

Het moeijelijkste van alles scheen mij toe te vermijden dat ik ter aarde zeeg. Ik had gedacht, dat ik in deze oogenblikken vol overspannen woede zoude zijn, doch ik bespeurde niets dan eene doodelijke zwakte als of de grond onder mij zoude wegzinken. Ik konde den grijsaard slechts door teekenen te verstaan geven, dat hij mij met vrede zoude laten. Er kwam iemand, die hem van mij verwijderde.

Nu bond men mij de armen en de handen vast. Ik hoorde eenen officier tot den predikant zeggen dat alles gereed was. Een der zwarte gekleede mannen hield mij een glas water voor den mond, doch ik vermogt het niet een druppel daarvan in te slikken.

Ik zag de kerk in de verte, en hoorde het geluid der klok. Ik herinner mij nog de ontelbare menigte, die rondom het schavot verzameld was, zoo duidelijk als of ik die nog voor mijne oogen zag; ik zag de vensters en zelfs de daken met aanschouwers volgepropt en hoorde het doffe gemurmel onder deze talllooze menigte. Nimmer heb ik in mijn gansche leven zoo duidelijk iets waargenomen, als hetgeen mij in deze laatste oogenblikken omringde, doch dit oogenblik was van zeer korten duur.

Van nu af aan bestond er niets meer voor mij. De gebeden van den predikant, het omleggen van den strik, eindelijk mijne *executie* en mijn *dood* zelf lieten geen het minste spoor in mijn geheugen achter. Het geen mij toescheen onmiddelijk daarop gevolgd te zijn, was mijne ontwaking als uit een diepen slaap. Ik bevond mij in een bed, in eene kamer en nevens het bed zat een man, die mij, toen ik de oogen opende, zeer oplettend gadesloeg. Ik was wederom geheel bij mijne zinnen, ofschoon ik niet met zamenhang spreken kon. Mij dacht, dat ik lijfgenade had bekomen en in onmagt was gevallen. Toen men mij berigtte, dat ik inderdaad gehangen, doch door een zonderling toeval gered was geworden, meende ik eene flaauwe herinnering van het gebeurde in mij te ontwaren, doch duister als een droom, zoodat ik mij meende te kunnen te binnen brengen, dat ik op eene vreemde plaats uitgestrekt had gelegen, en allerlei vreemde aangezigten om mij heen gezien had. Ondanks alle inspanningen konde ik mij verder niets meer van het gebeurde voorstellen

---

Zinstorende Errata, voorkomende in N°. 21, kolom zes:

Regel 6 *Et mea.* lees: *Et mea*

Regel 9 *ficimus* lees: *fecimus* —

Regel 29 W . . lees: W . . . . . .

GESCHIEDKUNDIGE HERINNERINGEN.

Den 22sten Februarij 1191 stierf de hertog van *Zwaben*, overste der Duitsche kruisvaart.

Den 22sten dito 1663 herstelde Prins WILLEM VAN NASSAU de rust tusschen *Groningen* en de *Ommelanden*, waar, sedert eenigen tijd, uit verscheidene oorzaken, oneenigheden ontstaan en de burgers door het beleid van JOAN SCHUILENBURG, tegen de regering aangehitst waren.

Den 22sten dito 1689 kwam MARIA, gemalin van WILLEM III, te *Londen*, wordende den volgende dag,

Den 23sten dito dito, Hunne Hoogheden, onder de namen van WILLEM en MARIA tot Koning en Koningin van *Engeland*, *Schotland* en *Ierland* uitgeroepen. Men wil, dat de Prins in het eerst zwarigheid maakte om de breede handhaving van 's volks voorregten, welke men van hem eischte, te beloven: ook zou het in de daad moeijelijk zijn, te be-

wijzen, dat alles, wat men Zijne Hoogheid afvergde, op blijkbare wetten steunde. Door tusschenkomst van den Heer VAN DYKVELD werd Zijne Hoogheid echter bewogen tot het aannemen der kroon.

Den 23sten dito 1820 werd er eene zamenzwering te *Londen* ontdekt.

Den 24sten dito 1518 werd KAREL V te *Valladolid* tot Koning van *Spanje* gekroond.

Den 24sten dito 1812 werd het verbond tusschen *Frankrijk* en *Rusland* gesloten.

Den 24sten dito 1813 had er een hevige volksopstand te *Hamburg* plaats.

ARNHEM, den 24sten Februarij.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:

Den 23 Feb. 2 El 8 Palm 0 Duim; gewassen 25 D., gevallen 0 D.
Den 24 dito 3 El 7 Palm 0 Duim; gewassen 185 D., gevallen 0 D.

SCHOUWBURG TE *ARNHEM.*

De Nederduitsche Tooneellisten, onder Directie van de Heeren *OBELT*, *KUP* en DE *KONING*, en protectie van Z. K. H. den Prins van *Oranje*, zullen de eer hebben ten Tooneele te voeren,

Op Woensdag, den 25sten Februarij 1829.

HET PUNTDICHT.

Groot en zeer beroemd Tooneelspel, in 4 Bedrijven, naar het Hoogduitsch van den vermaarden KOTZEBUË. In zeer vele jaren niet en door dit Gezelschap nooit alhier vertoond, maar overigens als een der onderhoudendste en geestigste stukken van dezen luimigen schrijver erkend. Zullende in hetzelve de rol van den *Kamerraad Huppeldans* door de heer OBELT worden uitgevoerd.

Gevolgd van.

DE BELAGCHELYKE ZELFMOORD.

Kluchtspel, in een Bedrijf, naar het Fransch van MARTAINVILLE, door den heer M. WESTERMAN.

Heden overleed alhier, tot bittere droefheid van mij en mijne beide kinderen, onze hartelijk geliefde Echtgenoot en Vader, *HENDRIK VAN SCHEVICHAVEN*, in leven Binnen-Vader in het Burger-Weeshuis. — Hij stierf op het alleronverwachts aan eene zenuw-beroerte, in den ouderdom van ruim 51 en na eene echtvereeniging van 25 jaren.

ARNHEM, den 18den Februarij 1829.

CATHARINA LENTING.
Wed. SCHEVICHAVEN.
Mede uit naam mijner kinderen.

ARNHEM, den 20sten Februarij 1829. Heden overleed alhier, na een langdurig en smartelijk lijden, Mejuffrouw *GRADA BEUMER*, in den ouderdom van zeven en zeventig jaren en bijna zeven maanden.

Heden overleed, na langdurige ongesteldheid, in den ouderdom van 72 jaren, onze dierbare Moeder, Vrouwe *ARNOLDINA JOHANNA VAN KESTEREN*, Weduwe wijlen den Wel Edelen zeer geleerden Heer HERMANUS BEVERLY, in leven Medicinæ Doctor ter dezer stede.

ARNHEM, den 21sten Februarij 1829.

C. A. BEVERLY.
Kontroleur.
Uit aller naam.

Op begeerte van de overledene, zullen er geene teekenen van uiterlijken rouw worden aangenomen.

---

§ § § COMMISSARISSEN tot de NEGOTIATIE voor de STRAATWEGEN van *ZUTPHEN* naar *APELDOORN* en *DIEREN*, maken hiermede bekend, dat op Maandag den 2den Maart 1829, des middags te 12 uren, ten Raadhuize van gezegde Stad zal worden overgegaan:

1°. Tot het doen van REKENING en VERANTWOORDING van den Opbrengst der Gabellen op voornoemde wegen, over den Jare 1828.

2°. Tot de REGELING van het DIVIDEND, op de Aandeelen in gemelde Negotiatie over 1828 uit te betalen.

3°. Tot de BENOEMING van een COMMISSARIS, in plaats van den Heer *P.* BARON *STRAALMAN*, overleden.

Wordende Deelhebberen in gezegde Negotiatie uitgenoodigd, om bij die vergadering tegenwoordig te zijn.

Zutphen, den 16den Februarij 1829.

De President-Commissaris.
P. J. SWAVING.

---

§ § § De Notaris Mr. *J. BUSGERS* zal den 17den en 18den Maart 1829, des avonds ten zes ure, in het Logement *den Arend*, te *Arnhem*, veilen en verkoopen:

1°. Een hecht, sterk en ter nering staande HUIS en ERVE, met VOORHUIS, 3 BENEDEN en 4 BOVENKAMERS, ZOLDER, fraaije KELDER, OPEN PLAATS en POMP, staande te *Arnhem*, boven aan in de Bakkerstraat, wijk D No. 110, door *G. OVERMAN* bewoond.

2°. Een DITO sterk en zeer ter nering staande WINKELHUIS en ERVE, met VOORHUIS, 3 BENEDEN- en 3 BOVENKAMERS, ZOLDERS, KELDER, OPEN PLAATS, POMP en daarachter gelegen ruim PAKHUIS met 3 groote ZOLDERS en verdere GEMAKKEN, staande en gelegen te *Arnhem* op de Groote Markt, wijk F No. 90, het Pakhuis in de Putsteeg uitkomende; thans bij *H. SCHEERDER* bewoond.

---

§ § § Mr. *J. NYHOFF*, Notaris te *Arnhem*, qq., is voornemens, op Maandag den 9den Maart 1829, aan te vangen des morgens ten 10 ure, in het Huis No. 57, te *Renkum*, publiek erfhuiswijze te verkoopen: Een zeer wel geconserveerden meest modernen INBOEDEL, waaronder LOKETen andere KASTEN, KABINET, LEDIKANTEN, BUREAU, PENANT-TAFELTJES en dito KASTJES, UITTREK- en andere TAFELS, MAHONIEHOUTEN- en andere STOELEN met trijpen ZITTINGEN, eene fraaije TAFELPENDULE, KRISSTAL, GLAS, OOST-INDISCH- en ander PORCELEIN en fijn AARDEWERK verlakt, PLATEN in Vergulde Lijsten achter GLAS, KOPER, TIN, YZER en BLIKWERK, VLOERKLEEDEN en CARPETTEN eenig TIMMERGEREEDSCHAP en hetgeen verder ten dien dage te voorschijn zal worden gebragt; zijnde Vrijdag en Zaturdag te voren van 's morgens 10 tot 's middags 3 ure voor een iegelijk te zien.

---

§ § § Op den 9den Maart 1829, des morgens ten 9 ure, zullen te *Velp*, aan het Huis, staande aan den Straatweg, aldaar, tegen over de laan naar *Rozendaal*, ten overstaan van den te *Velp* residerenden Notaris *VON ROSENTHAL*, publiek, erfhuiswijze verkocht worden:

Eene aanzienlijke hoeveelheid MEUBILEN, bestaande in KABINET, SECRETAIRE, CHIFONIERS, LADETAFELS, MAHONIEHOUTEN en andere STOELEN, SPIEGELS, TAFELS, BEDDEN, MATRASSEN, SMIRNASCHE en andere VLOERKLEEDEN, GLAS, PORCELEIN-, KOPER-, TIN- en BLIKWERK.

Een en ander Vrijdag daar te voren, van des morgens tien tot drie uren, te zien.

---

† † † Op Donderdag den 2den April 1829, in het Logement de *Zwaan*, te *Velp*, des avonds ten zes ure, zal, bij openbare Veiling, ten overstaan van den te *Velp* residerenden Notaris *VON ROSENTHAL*, op hoogen worden ingezet, en acht dagen daarna, op Donderdag den 9den April, daaraanvolgende, ter zelver uur en plaats, bij afslag worden verkocht:

Een HEEREN HUIS, bevattende onderscheidene meest behangen BOVEN- en BENEDEN KAMERS, KEUKEN, ruime KELDER en ZOLDERS, mitsgaders DIENSTBODEN KAMERS, met ruim KOETSHUIS en STALLING voor 7 Paarden, staande te *Arnhem* in de Bakkerstraat, achter de pomp, op den hoek der Bentingsteeg, geteekend wijk D No. 187.

De Conditien dezer Verkooping zijn 8 dagen voor de inzetting te zien en nader onderrigt te bekomen ten Kantore van voornoemden Notaris *VON ROSENTHAL* te *Velp*.

---

§ § § Op Woensdag den 11den Maart 1829, des namiddags ten 10 ure, zal ten huize van *G. H. R. ROSSUM* LIESHOUT, in den *Gouden Leeuw*, publiek worden aanbesteed, het BOUWEN van een PASTORIEHUIS en KERKGEBOUW, met de LEVERANTIE van de daartoe benoodigde MATERIALEN.

---

§ § § TE HUUR, op favorable voorwaarden, het LANDGOED den *Schaffelaar*, met deszelfs roijale, wel gesitueerde HEEREN HUIZINGE enz., HOVEN, uitgestrekte WANDELINGEN en BOSCH, gelegen nabij *Barneveld*, op de *Veluwe*; te bevragen ten Kantore van de Notaris *H. MEY METTENBRINCK*, te *Barneveld*, brieven *franco*.

---

† † † Vermits van het Crediet van *JACOBUS BURGERS*, Directeur der Paarden-Posterij en Logementhouder te *Arnhem*, misbruik is gemaakt, zoo verwittigt hij door deze een iegelijk, tot voorkoming zijner mogelijke schade, om aan niemand, wie hij ook zijn moge, op zijnen naam en voor zijne rekening Crediet te geven of op rekening te leveren of te verkoopen, vermits hij niet gezind, noch voornemens is, om iets, hetgeen buiten zijne eigene kennelijke order, op zijn naam, na dato dezer, gehaald, gekocht, geleverd of gemaakt mogt zijn, te betalen.

Arnhem, den 9den Februarij 1829.

---

† § † *J. W. STRAATMAN*, maakt en repareert alle soorten van PIANO FORTES; woont in de Koornmarkt, No. 161, te *Arnhem*.

---

† † † Een JONGELING, van goeden huize, onderscheidene jaren bij eenen Notaris, tevens Burgemeester, werkzaam geweest zijnde, en alle verpligte attestatien kunnende produceren, zag zich gaarne in die betrekking op zeer aannemelijke voorwaarden, met 1°. Mei geplaatst bij eenen Notaris ten platten Lande, in de Provincie *Gelderland* of kwartier *Nijmegen*. — Adres met gefrankeerde Brieven, onder letter V. D., ter Boek- en Courantdrukkerij van *C. A. THIEME*. te *Arnhem*.

---

† † † *Mademoiselle* VOEST, *de Bruxelles, a l'honneur de prevenir les Dames, qu'elle est arrivée en cette ville, avec un assortiment de VOILES, BONNETS de GALA et autres pour Dames, PELERINES connu sous les noms de Blouse à la Grec et Pierrots, CANESOUX, COLLETS, ROBES et BONNETS D'ENFANTS, REDICULES à l'Inséparable, NEIGES etc., elle est deballé* Hôtel la Couronne *sur la place; elle ne restera que quelques jours.*

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.